

ματά τινα καὶ ὁμιλήσῃ ὀλίγον μετὰ τῆς ἐν τῷ καθρέπτῃ εἰκόνας αὐτοῦ, ἵνα θεβαιωθῇ ὅτι ὁμιλεῖ ὡς ῥήτωρ. Καθ' ἐκάστην μεταβάλλει καὶ τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας καὶ τοῦ βαδίσματός του, διὰ τὸ ἀποκτήσῃ νέον βάδισμα κομψότερον, διὰ τοῦτο, τὸν μόνον ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον δυσκόλως ἐκ τῶν ὑπὸ σθεν δύνασαι νὰ διακρίνης εἶναι ὁ αὐτὰρ ρεσκός. Ὅλαι αἱ γυναῖκες τὸν ἀγαπῶσι καὶ εὐρίσκουσιν αὐτὸν κομψόν, ὥρατον, χαρίεντα πνευμανώδη. Πολλὰί νέαι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀπέθανον, ἡ δὲ τελευταία λέξις, ἣν εἶχον προσφέρει ἦτο τὸ ὄνομά του. Ὅταν ὁμιλῇ, τὸ στόμα αὐτοῦ λαμβάνει εἰς πᾶσαν λέξιν καὶ φράσιν διάφορα ἀλλόκοτα σχήματα, αἱ ὁφρὺς του κινεῦνται ἀδιακόπως. Ἄν ἡ φύσις τῷ ἔδωκε μικρὰς χεῖρας, τότε πρέπει νὰ τὸν ἴδῃς πόσα σχήματα κάμνει. Ὅμιλεῖ πάντοτε περὶ ἑαυτοῦ. Ἡ ὁμιλία του περιστρέφεται εἰς ἐρωτικὰ κατορθώματα, εἰς κηρύδιαις, ἃς διὰ τοῦ ἐρωτικοῦ αὐτοῦ πυρὸς ἐφλέξε. Πᾶν μυθιστόρημα τὸ ὅποιον ἀναγινώσκει τῷ δίδει νέας ιδέας: ὑποθέτει ἑαυτὸν ἔχοντα τὰ προτερότερα τοῦ ἥρωος τοῦ μυθιστορήματος. Ἡ βιβλιοθήκη του συνίσταται ἐκ τῶν ἀπάντων τοῦ Paul de Kok, ἐκ τοῦ . . . καὶ ἐκ τῶν . . . Γνωρίζει τίς εἶναι ὁ καλῆτερος ῥάπτης. Ἐφημερίδας ποτὲ δὲν ἀναγινώσκει· ἀλλ' ὅταν, ἐκ τύχης, λάβῃ καμμίαν ἀνά χεῖρας, παρατηρεῖ ἂν εἰς τὰ διάφορα λέγεται τι περὶ συρμού.

EKEINH.

Χρόνος παρήλθεν, ἀφότου ἀπέπτῃς ἀπὸ τῶν ἀγκαλῶν μου μετακλήθεισα παρὰ τοῦ οὐρανόου Πατρός σου, καὶ ἡ στέρησίς σου ὁσημέραι γίγνεται μοι ἐπαισητοτέρα· χρόνος παρήλθε, καὶ τὰ δάκρυά μου οὐδὲν δύναται νὰ ζηράνῃ· χρόνος παρήλθε, καὶ ἡ εἰκὼν σου, ζωηρὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου,

μὲ συνοδεύει παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἐνθυμῆσαι, Κόρη, ὅτε κατὰ πρῶτον σὲ εἶδον; ἐνθυμῆσαι ὅποια ἔρωτος ἄμα καὶ σεβασμοῦ αἰσθήματα μ' ἐνέπνευσας ἐκ πρώτης ἀφειτηρίαις; Διατί τότε νὰ σ' ἀγαπήσω, ἐνῷ προὔκειτο νὰ κατασταθῶ μετ' ὀλίγον τοσοῦτον δυστυχῆς διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας; Ἐνθυμῆσαι τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς, ἐκτελὼν τὴν ἐξ οὐρανοῦ ἀποστολήν του, μᾶς συνέδεσε διὰ τοῦ δακτυλιδίου τοῦ ἀρραβῶνος, καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐν ἣ, κατὰ πρῶτον, συνηθάνασο, ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, τὴν ἱερότητα τοῦ νέου σταδίου, ὅπερ προσεκαλεῖτο νὰ διατρέξῃς; Ἐνθυμῆσαι τὸν χρόνον ὃν διήλθομεν συνδεδεμένοι διὰ μόνου τοῦ ἀρραβῶνος καὶ παρασκευάζοντες τὰς ψυχὰς ἡμῶν διὰ τὴν ὀλοτελή αὐτῶν ἔνωσιν καὶ σύμπνοιαν; καὶ τὰς γλυκεῖας στιγμὰς ἃς μᾶς παρεχώρουν οἱ γονεῖς σου, καὶ καθ' ἃς, σὺ μὲν ἐδιδάσκεσο τὰ περὶ τοῦ νέου βίου ὅστις σὲ ἀνέμενε, ἐγὼ δὲ ἡγιαζόμην διὰ τῆς συναναστροφῆς σου, ἀποπλυνόμενος ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν τῆς νεότητός μου καὶ βαπτίζόμενος εἰς τὴν κολυμβήθραν τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων σου ὅπως κατασταθῶ σοι ἄξιος; Ἐνθυμῆσαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς ἐπανῆλθεν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ μᾶς ἥνωσε διὰ παντός; Ἐνθυμῆσαι τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ μυστηρίου; Ἐνθυμῆσαι ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡσθάνθημεν ἀμφοτέρω, ὅτι ἀόρατός τις χεῖρ ἀπέσπα ἡμᾶς ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν διὰ νὰ προσκολλήσῃ ἡμᾶς πρὸς ἑαυτούς; Ἐνθυμῆσαι τὴν χαρὰν τῶν γονέων μας καὶ τὰς ἐγκαρδίου εὐχὰς των, καὶ τὴν ἐκ ψυχῆς ἀγαλλίασιν των, παραδιδόντων ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἰς τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον τοῦ Γάμου κόρην παρθένον μὲ ψυχὴν λειπάρεθον; Ἐνθυμῆσαι ὅποιον ἐρόθημα ἐκάλυψε τὸ παρθενικὸν πρόσωπόν σου, ὅποτε ἐτόλμησα, τρέμων καὶ συγκινούμενος, νὰ καταθέσω ἐπὶ τῶν ἀγνῶν χειρῶν σου τὸ πρῶτον φίλημα; Ἐνθυμῆσαι τὴν ἀμοιβαίαν σύμπνοιαν, ἀγάπην, ἀφοσίωσιν, τὸν ἀμοι-

θαλον ἔρωτα, ἅτινα ἐπαγίωσαν τὴν ἑνω-
σίν μας καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἐν τῷ
γάμῳ βίου μας; Ἐνθυμῆσαι ποσάκις σοὶ
ἐξέφρασα τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὰ εὐ-
γενῆ αἰσθητά, ἅτινα ἡ μετ' ἐμοῦ συμ-
βίωσις σου μ' ἐνέπνευσε καὶ διὰ τὰ ἐλατ-
τώματα τῆς ζωῆς νεότητός μου, ἐξ ὧν
ἀνεπαισθήτως, ἡ γλυκύτης τοῦ χαρακτῆρός
σου καὶ ἡ ὁρθότης τοῦ νοῦς σου μ' ἠλευ-
θέρωσεν; Ἐνθυμῆσαι, τέλος πάντων, τὰς
φρικτάς, ἀλλ' ἁγίας στιγμὰς τοῦ θανάτου
σου, καθ' ἃς ἡ ὥραία σου ψυχὴ, παύσασα
τοῦ ὑπόκεισθαι καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας τοῦ
σώματος ἐπηρεάς, ἀνέλαβε τὴν ἀγγελικοῦ-
τητα τῆς ὅλης καὶ οὐδεμίαν ἄλλην χρῆσιν
τοῦ σώματος ἐποίει ἢ νὰ ἐκφράξῃ διὰ τῶν
χειλέων τὰ ἀγιώτερα καὶ θεϊότερα αἰσθη-
τά; Ἐνθυμῆσαι τοὺς πλήρεις συζυγικοῦ
ἔρωτος λόγους ὅσους τότε μ' ἀπέτεινες, τὰς
πλήρεις μητρικῆς φιλοστοργίας συμβουλὰς,
ὅσας τότε μ' ἔδωκας; Ἐνθυμῆσαι τὰ δά-
κρυά μου, τοὺς στεναγμούς μου, τοὺς ὀ-
δυμούς μου; ταῦτα προήρχοντο ἐκ τῆς
συναισθήσεως τοῦ μεγαλείου τῆς δυστυχίας
μου. Ἀλλὰ φεῖ! δὲν ἡσθανόμην τότε ἀκόμη
ἀκριβῶς τί ἐστερούμην, στερούμενος σοῦ.
ἠπύρουν, ἐξεπληττόμην εἰς τὴν θέαν τοῦ
χαρίεντος καὶ γλυκυτάτου μειδιάματος,
ὅπερ ἀπῆλθον τοῖς ἀγγέλοις ἐν τῇ μετ'
αὐτῶν συνομιλίᾳ σου, καὶ προσεπάθουν νὰ
ἀκολουθήσω βῆμα πρὸς βῆμα τὰς ἐπὶ τοῦ
χριστιανικοῦ προσώπου σου χαρακτηριζο-
μένας κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐντυπώσεις
τῆς ψυχῆς σου. Ἀνεκάλεις εἰς τὴν μνήμην
σου τὸν βίον σου ὅλον, ἐξομολογεῖσθαι πρὸς
τὸν Θεόν, τὸν σταυρὸν Αὐτοῦ εἰς χεῖρας
σπείγγουσα, τὰς πράξεις σου, καὶ ἡ συνεί-
δησίς σου καθυσόχαζε τὰς ἀμφιβολίας σου,
καὶ οἱ ἄγγελοι σὲ διεβεβαίουν περὶ τοῦ
λαμπροῦ μέλλοντος, ὅπερ ἐν τῇ αἰωνιότητι
σοὶ περιέμενε, καὶ τὰ νεκρικὰ χεῖλη σου
προέφερον τὰ μειδιάματα, ὅπερ ἐσήμαινε τὴν
διὰ τὰς ἀγγελίας ταύτας εὐχαριστήσιν σου.
Παρηκολούθουν βῆμα πρὸς βῆμα καὶ τὴν
ἐλαχίστην κίνησιν τῶν βλεφάρων σου καὶ

ἡμην ἀπονενοημένος καὶ ἐκστατικὸς ἀγωνῶν
ἂν ἔπρεπε νὰ κλαίω διὰ τὴν ἀναχώρησιν
σου ἢ νὰ χαίρω διὰ τὴν ἀναμένουσάν σε
εὐδαιμονίαν.

Ἀπέπτη, ἀπῆλθεν εἰς οὐρανοὺς ἡ ψυχὴ
σου, καὶ τότε συνῆλθον εἰς ἑμαυτὸν, καὶ
τότε ἐνόησα τί καινὸν ἐσχηματίσθη περὶ ἐμέ.
Ἀπῆλθες, καὶ ἔχασα τὴν σύζυγόν μου· ἀπ-
ῆλθες, καὶ ἔχασα τὴν φίλην μου· ἀπῆλθες,
καὶ ἔχασα τὴν παρήγορόν μου· ἀπῆλθες,
καὶ ἔχασα τὴν συμβουλὸν μου· ἀπῆλθες,
καὶ ἔχασα τὴν εὐτυχίαν μου· ἀπῆλθες, καὶ
ἔχασα τὰ πάντα. Ἀπῆλθες, καὶ ἡ καρδίᾳ
μου ἐμαράνθη, καὶ ὁ νοῦς μου ἐσκοτίσθη,
καὶ αἱ ἰδέαι μου ἐσυγχίστησαν, καὶ ὁ κό-
σμος ἡρημώθη δι' ἐμέ. Ὑπάρχω χωρὶς νὰ
ζῶ, καὶ διατηροῦμαι χωρὶς πραγματικῶς
νὰ ὑπάρχω.

Ποῦ εἶναι τώρα ἡ λεπτότης καὶ ἡ ὡ-
ραιότης τοῦ σώματός σου; ποῦ τὸ σπάνιον
σχῆμα καὶ τὸ σπανιώτερον χρῶμα τῶν ὀ-
φθαλμῶν σου; ποῦ τὸ γλυκὺ στόμα σου;
ποῦ αἱ μακροὶ καὶ χρυσαὶ τρίχες τῆς κό-
μης σου; ποῦ ἡ λευκὴ καὶ συμπαθητικὴ
χροιά τοῦ προσώπου σου; ποῦ αἱ γαλα-
κτόχρους καὶ βασιλικαὶ χεῖρες σου; ποῦ
οἱ μικροὶ καὶ χαρίεντες πόδες σου; ποῦ τὸ
εὐγενὲς ὑπερήφανον βλέμμα σου καὶ τὸ
μεγαλοπρεπὲς βᾶδιμά σου; Ἡ εἰκαστικὴ
ἡλικία σου ἐφείλκε τὸν θαυμασμὸν τῶν
γνωρίμων σου, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοὺς εἰκοσί σου
χρόνους κατῴρθωσας νὰ ἐμπνέης τὸν σε-
βασμὸν εἰς τοὺς θαυμαστάς σου. Ἦσο τὸ
θῆλγητρον τοῦ συζύγου σου καὶ τὸ καύ-
χημα τοῦ φύλου σου.

Τί ἔγεινες τώρα; τί ἔγειναν αἱ χάριτές
σου αὐταί; . . . Ἀναβαίνω συνεχῶς τὰς
βαθμίδας τοῦ νάρθηκος τῆς ἐκκλησίας, ἀ-
νοίγω τὴν θύραν τῶν σιδηρῶν κιγκλιδίων
τῶν περιφεραττουσῶν τὴν τελευταίαν σου
προῖκα, τὴν τελευταίαν ἰδιοκτησίαν σου·
καθίμαι ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ μαρμαροῦ τοῦ
καλύπτοντος τὴν ἱερὰν κόιν σου, καὶ σκιπ-
ζόμενος ἀπὸ τοὺς κλάδους τῆς νεκρικῆς
ἰτέας συνομιλῶ μετὰ τοῦ ὁ μυστηριώδους

τῶν φύλλων καὶ τὸ κελεύθερον τῶν πτηνῶν εἶναι δι' ἐμὲ ἡ λαλιά σου, ἡ δὲ αὔρα τοῦ ζεφύρου μὲ ἀνακαλεῖ τὴν γλυκεῖαν πνοὴν ἣν διὰ τῶν ῥοδίνων χειλέων σου μ' ἀπέπεμπες ποτε. Μένω αὐτόθι ὥρας ὀλοκλήρους, ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην μου τὴν παρελθούσαν εὐτυχίαν μου, καὶ φανταζόμενος τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν μου ὅτε θέλω ἀξιωθῆ νὰ ἔλθω πρὸς σέ.

Δὲν ἠθέλησεν ὁ Εὐσπαλγχνος ἡμῶν Κύριος νὰ συναποθάνωμεν ὁμοῦ, καθότι ἐγνώριζεν ἐν τῇ ἀπειρῷ Αὐτοῦ Σοφίᾳ, ὅτι δὲν εἶχον τὴν δέουσαν ἀγνότητα ψυχῆς ἵνα δυνηθῶ νὰ καταταχθῶ ἐν ταῖς αὐταῖς μετὰ σου σκηναῖς· μ' ἄφησεν ἵνα μετανοήσω, καθαρῶς ἐμαυτὸν, καὶ γίνω ἄξιος τῆς μετὰ σοῦ εἰς τὴν αἰωνιότητα συμβιώσεως. Δεήθητι ὅθεν καὶ ἐπικαλέσθητι τὸν Ἰψιστον, εἰς Οὗ τὰς ἀγκάλας εὐρίσκεισαι, ἵνα μ' ἀνακαλέσῃ ὅσον τάχιον καὶ θέσῃ με παρὰ σοί, ὅπως, ἡνωμένοι ὡς καὶ πρότερον, ἐκ συμφώνου Αὐτὸν δοξάζωμεν.

I. Z. Z.

Ο ΕΥΣΕΒΙΟΣ

ἡ

Ο ΕΝΑΡΕΤΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ. (α)

Ὁ Εὐσέβιος εἶναι ἀγχίνους· καλῶς γινώσκει πότε πρέπει ν' ἀπολαμβάνῃ τὰς ἡδονὰς τῆς φαντασίας καὶ πότε τῶν αἰσθήσεων· ἔχει πάσας τὰς διαθέσεις, αἵτινες φέρουσι πρὸς τὸν ἐλεύθερον βίον, ἀλλὰ γνωρίζει νὰ σταματᾷ. Ὁ Εὐσέβιος εἶναι πλού-

σιος, νέος, εὐθυμος, ἀγαπᾷ νὰ ἐξοδεύῃ ἰδοῦ τί ἔχει κοινὸν μετὰ τῶν λοιπῶν πλουσίων. Τὰ πλούτη τοῦ ὑπηρετοῦσι τὰς ἀρετὰς τοῦ. Ἀπονέμει μετ' ἐλευθεριότητος εἰς τὴν φύσιν, εἰς τὴν κοινωνικὴν αὐτοῦ θέσιν, εἰς τὰ καθήκοντά του, ὅτι ταῦτα ἀπαιτοῦσι παρ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἀποποιεῖται τὰ πάντα εἰς τὴν κακίαν, εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν, εἰς τὴν παραφοράν. Διασκεδάζει καὶ αὐτός, καθότι ἡ ἀρετὴ τοῦ δὲν εἶναι ποσῶς αὐστηρά. Δὲν ἀποστρέφεται τὸν χορὸν· δὲν φρονεῖ ὅτι τὸ χαρτοπαίγιον εἶναι ἐφεύρεσις τοῦ διαβόλου· ἀλλ' ἐκλέγει διασκεδάσεις, αἵτινες παρέχουσιν αὐτῷ ἀνάπαυσιν· γνωρίζει καὶ προλαμβάνει τὴν ὥραν, καθ' ἣν αὐταὶ θέλουσι τὸν κυριεύσει· σκέπτεται ὅτι ὑπάρχουσιν ἡδοναί, ὁμοιάζουσαι πρὸς τὰ ὀγκώδη βιβλία, τὰ ὅποια μᾶλλον ὤφελοῦσιν, ὅταν συντέμνωνται.

ἔχει, καθὼς οἱ λοιποὶ πλούσιοι, τοὺς παραδείστους τοῦ (parcs), τοὺς κήπους τοῦ, τὰ ἔντρα τοῦ, τοὺς καταρράκτας τοῦ, τὰ ἀγάλματά τοῦ, τὴν πινακοθήκην τοῦ, ἀλλὰ γνωρίζει κάλλιον αὐτῶν ν' ἀπολαμβάνῃ τὰς ἐκ τούτων εὐχαριστήσεις· ὅχι διότι ταῦτα εἰσὶν ὠραιότερα καὶ πολυτελέστερα, ἀλλὰ διότι ὁ Κύριος ἀξίζει πλειότερον. Αἱ εἰκόνες αὐτοῦ ἔχουσιν ὠραιότητα, ἥτις δὲν ὀφείλεται ποσῶς εἰς τὴν τεχνικὴν τοῦ ζωγράφου γραφίδα· ἂν τὸ μάρμαρον τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ ἐμψυχοῦται καὶ φαίνεται ὅτι ζῇ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ, αἰτία εἶναι ἡ καθαρὰ τῆς ψυχῆς τοῦ χαρὰ, ἥτις δίδει νέας χάριτας εἰς τὸ ἀριστοῦργημα τῆς τέχνης, καὶ ἥτις τὸν φέρει εἰς τὸ ν' ἀνακαλύψῃ ἐν τῇ φύσει ἀοράτους καλλονὰς εἰς τὰ χυδαῖα βλέμματα. Πάντα τῆς φαντασίας καὶ τῶν αἰσθήσεων τὰ ἀντικείμενα ὀφείλουσιν εἰς τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν θελημάτων αὐτῶν· ὁ ἥλιος εἶναι ὠραιότερος τῶν ἀντικειμένων, αἵτινα αὐτὸς ἐπιδεικνύει καὶ λαμπρύνει· οὕτως ἡ ἀρετὴ προσθέτει εἰς τὰς ἡδονὰς νέας θέληγητρα, καθότι αὕτη εἶναι πασῶν ἀνω-

(α) Young. Ἐκ τῆς Γαλλικῆς μεταφράσεως τοῦ Le Tourneur.